

Fald min Opfattelse —, at der var andre, der vilde lave det om, thi det betød jo efter deres egen Beregning en Udgiftsforøgelse paa 11—12 Mill. Kr.; men den tidligere Indenrigsminister, den samme, som nu sidder paa Indenrigsministerpladsen, lod det jo beregne i Statens statistiske Departement, og det viste sig, at det vilde koste 30—40 Mill. Kr. efter Statistisk Departements Beregning. Jeg nævner blot dette Tal for at vise, hvor taabeligt det havde været, om man den Gang havde fulgt Socialdemokraterne, thi hvordan var det egentlig gaaet med Balancen, hvis vi havde gennemført et saadant Lovforslag? Ja, saa var den selvfølgelig gaaet fløjten. Jeg tænker derfor, jeg har Ret, naar jeg siger, at de har ventet, at vi nok vilde ændre det Lovforslag saaledes, at det fik et noget andet Udseende, thi det betød faktisk, at man spændte over et noget større Omraade, end Loven hjemler Ret til.

Men de blev ogsaa kloge efterhaanden, thi efter de Forhandlinger, som blev ført i Løbet af de to sidste Aar, endte det med, at den daværende Indenrigsminister Hauge oppe i det andet høje Ting stillede et Ændringsforslag, som havde et ganske andet Udseende, og hvorved Sætserne blev betydeligt nedsat og Omraadet betydeligt mindre. Jeg tænker derfor, at de endnu holder af det Barn, de da anskaffede, og set ud fra den Betragtning forstaar jeg slet ikke de haarde Ord og den skarpe Kritik, som baade i deres Presse og her i Salen er fremkommet angaaende det foreliggende Lovforslag; thi Begrundelsen for Angrebet, nemlig det, at de, der havde lidet eller intet, nu blev forurettet, er aldeles forkert. Jeg tænker derfor ogsaa, at de vil gøre deres Læsere opmærksomme paa, at det har været en Fejltagelse fra deres Side, saaledes at disse kan faa virkelig fuld og ren Besked om, hvordan Sagen ligger, og jeg haaber da, at vi gennem en rolig og saglig Forhandling her i Tinget skal kunne naa et Reslutat, som vi alle kan være tilfredse med.

Naar vi nu staar overfor at skulle gennemføre en Ændring af Aldersrenteloven, vil det efter min Mening være nødvendigt, at vi naar 3 Hovedformaal. Det fremgaar da ogsaa af Lovforslagets Motiver, at det er Regeringens Hensigt at naa disse 3 Maal. Det første er at fremskaffe Besparelser og fremskaffe den paa en saadan Maade, at vi indskrænker Omraadet for dem, som kan komme ind under Lovens Bestemmelser, d. v. s., at der bliver skaaret ned fra oven, medens der hjemles Ret til, at de forneden kan faa det tilstrækkelige. Det er det ene

Punkt: at spare nogle Udgifter baade for Staten og for Kommunerne. Det andet Punkt er dette, at de enligt stillede, som har liden eller ingen Indtægt, bliver noget bedre stillet, end de hidtil har været. Det har jo været en Mangel ved den Lov, vi lever under, at de enligt stillede, særlig de ugifte, har faaet for lidt. Det tredje Formaal er at give Kommunalbestyrelserne noget mere Indflydelse og Bevægelsesfrihed. Det har ogsaa været en Mangel ved den nugældende Lov, at Kommunernes Bevægelsesfrihed var for stærkt indskrænket. Nu kan man være saa stærk en Tilhænger af de faste Takster, man være vil — og jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg er en afgjort Tilhænger af de faste Takster —, saa er Livet stærkere end Regler og stærkere end Former, og der maa paa en eller anden Maade banes Vej for, at Kommunalbestyrelserne kan faa mere Indflydelse, saaledes at Tilskuddet til dem, der maatte trænge til mere, end de faste Takster betinger, kan reguleres.

Naar man saa vil spørge, hvorledes Forslaget rent praktisk ser ud, og undersøger det nærmere, er Forholdet dette, at hvis jeg tager et Eksempel ude fra Landet, et Ægtepar, hvor begge Ægtefællerne er 65 Aar gamle, kan de i Øjeblikket have en Indtægt af 1 230 Kr. og en Formue paa 15 375 Kr. og dog oppebære Aldersrente, det vil sige $\frac{1}{12}$ af Aldersrenten, altsaa 50 Kr. foruden Dyrtidstillæg, tilsammen godt 100 Kr. op imod 150 Kr. i Øjeblikket — det gaar jo ned, naar Pristallet gaar ned, men Dyrtidstillægget i Øjeblikket er 42 Kr. for ugifte og 84 Kr. for gifte. Det foreslaas nu skaaret ned, saaledes at den højeste Indtægt, hvis Forslaget vedtages, kun maa være 797 Kr. og en Formue paa 9 963 Kr.; der skæres altsaa ca. 5 500 Kr. fra, hvis man skal kunne nyde Aldersrente. For Købstædernes Vedkommende er Forholdet det, at under den nugældende Lov kan et Ægtepar, der begge er 65 Aar gamle, have en Indtægt af 1 530 Kr. og en Formue paa 19 125 Kr. Det vil nu blive sat ned, saaledes at den højeste Indtægt kun maa være 980 Kr. og Formuen 12 250 Kr., altsaa Formuegrænsen skæres henimod 7 000 Kr. ned. For Københavns Vedkommende kan et 65-aarigt Ægtepar for Øjeblikket have en Indtægt af 1 820 Kr. og en Formue paa 22 750 Kr., medens den højeste Indtægt nu sættes til 1 142 Kr. og Formuen til 14 275 Kr. For dem alle gælder det, at naar de er oppe paa disse højeste Grænser, som jeg har nævnt, vil de have Ret til at oppebære $\frac{1}{12}$ af Aldersrenten, men de, der ligger højere, vil altsaa glide ud. Man vil se, at det er ganske det